

iránt előterjesztett kereset tárgyában, a Bíróság (harmadik tanács), tagjai: A. Rosas tanácselnök, J.-P. Puissechet, S. von Bahr (előadó), J. Malenovský és U. Löhmus bírák, főtanácsnok: M. Poiares Maduro, hivatalvezető: R. Grass, 2005. október 6-án meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

- 1) A Francia Köztársaság – mivel olyan különös szabályt vezetett be, amely korlátozza a tárgyi eszközök vásárlását terhelő hozzáadottérték-adó levonhatóságát azon az alapon, hogy azokat támogatásokból finanszírozták – nem teljesítette a közösségi jogból, különösen az 1995. április 10-i 95/7/EK tanácsi irányelv által módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 17. és a 19. cikkéből eredő kötelezettségeit.
- 2) A Bíróság a Francia Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.
- 3) A Spanyol Királyság viseli a saját költségeit.

(¹) HL C 171., 2003.07.19.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(harmadik tanács)

(2006. február 9.)

a C-305/03. sz., az Európai Közösségek Bizottsága kontra Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága ügyben (¹)

(Tagállami kötelezettségszegés – Hatodik HÉA-irányelv – A 2. cikk 1. pontja, az 5. cikk (4) bekezdésének c) pontja, a 12. cikk (3) bekezdése és a 16. cikk (1) bekezdése – Belföldi ügylet – Ideiglenes behozatali eljárásban behozott művészeti tárgyak árverése – Az árverezők jutaléka)

(2006/C 86/03)

(Az eljárás nyelve: angol)

A C-305/03. sz., az Európai Közösségek Bizottsága (meghatalmazott: R. Lyal) kontra Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (meghatalmazottak: C. Jackson és R. Caudwell, segítők: N. Paines QC) ügyben, az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt 2003. július 16-án benyújtott kereset tárgyában a Bíróság (harmadik tanács), tagjai: A. Rosas tanácselnök, J.-P. Puissechet, S. von Bahr, U. Löhmus (előadó) és A. Ó Caoimh bírák, főtanácsnok:

J. Kokott, hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos, 2006. február 9-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

- 1) Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága – mivel a hozzáadottérték-adó kedvezményes mértékét alkalmazta az ideiglenes behozatali eljárás keretében behozott művészeti tárgyak, gyűjteménydarabok és régiségek árverése után az árverezők által felszámított jutalékra – nem teljesítette az 1999. május 25-i 1999/49/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 2. cikkének 1. pontjából, 5. cikke (4) bekezdésének c) pontjából, 12. cikkének (3) bekezdéséből és 16. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.
- 2) A Bíróság kötelezi Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát a költségek viselésére.

(¹) HL C 226., 2003.9.20.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(nagytanács)

(2005. október 25.)

a C-350/03. sz. (a Landgericht Bochum előzetes döntéshozatal iránti kérelme) Elisabeth Schulte, Wolfgang Schulte kontra Deutsche Bausparkasse Badenia AG ügyben (¹)

(„Fogyasztóvédelem – Házaló kereskedelem – Ingatlanvásárlás – Jelzáloghitel-alapú befektetés – Elállási jog – Az elállás jogkövetkezései”)

(2006/C 86/04)

(Az eljárás nyelve: német)

A C-350/03. sz. ügyben, a Bírósághoz az EK 234. cikk alapján előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Landgericht Bochum (Németország) a Bírósághoz 2003. augusztus 8-án érkezett 2003. július 29-i határozatával az előtte Elisabeth Schulte, Wolfgang Schulte és a Deutsche Bausparkasse Badenia AG között folyamatban lévő eljárásban terjesztett elő, a Bíróság (nagytanács) tagjai: V. Skouris, elnök, P. Jann és A. Rosas tanácselnökök, C. Gulmann (előadó), R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta és K. Lenaerts bírák, főtanácsnok: P. Léger, hivatalvezető: M.-F. Contet főtanácsos, 2005. október 25-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) Az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló 1985. december 20-i 85/577/EGK tanácsi irányelv 3. cikke (2) bekezdésének a) pontja úgy értelmezendő, hogy akkor is kizárja hatálya alól az ingatlan adásvételi szerződéseket, ha azokat egy hitelből finanszírozott olyan befektetés egyszerű részének kell tekinteni, amely esetében a szerződést megelőző tárgyalásokra – az ingatlan adásvételi szerződés és a kizárólagos finanszírozást célzó kölcsönszerződés tekintetében – házaló kereskedelem esetében került sor.

2) Nem ellentétesek a 85/577 irányelvvel azok a nemzeti szabályok, amelyek a kölcsönszerződéstől való elállás egyetlen következményeként még akkor is annak megszűnését írják elő, ha olyan pénzügyi befektetésekről van szó, amelyekre az ingatlan megvétele hiányában a kölcsönt nem hagyták volna jóvá.

3) A 85/577 irányelv nem tiltja, hogy:

– a kölcsönszerződéstől való elálláshoz fűződő, az irányelvben biztosított jogát gyakorló fogyasztó akkor is köteles a kölcsön összegét a kölcsönt nyújtója részére visszafizetni, ha a pénzügyi befektetési terv keretén belül az kizárólag az ingatlan finanszírozását szolgálja, és amelyet közvetlenül az ingatlan eladójának folyósítanak;

– a kölcsön összegének azonnali visszafizetését követelik;

– a nemzeti szabályok előírják, hogy az elállás következményeként a kölcsön felvevője a jelzáloghitel-szerződéstől való elállás esetén a hitelező részére ne csak a szerződés alapján kapott összeget fizesse vissza, hanem a piaci kamatokat is térítse meg.

Ugyanakkor abban a helyzetben, amelyben a fogyasztó – ha a bank a fogyasztó elállási jogával kapcsolatos kioktatási kötelezettségének eleget tett – elkerülhette, hogy kitegye magát az alapügyben szereplőhöz hasonló befektetésekkel járó kockázatoknak, az irányelv 4. cikke szerint azon fogyasztók esetében, akik nem tudták elkerülni e kockázatokot, a tagállamok kötelesek olyan intézkedéseket fogantatosítani, amelyekkel a fogyasztók elkerülhetik, hogy az említett kockázatok következményeit nekik kelljen viselniük.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(nagytanács)

(2006. január 31.)

a C-503/03. sz., az Európai Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság ügyben ⁽¹⁾

(Személyek szabad mozgása – 64/221/EGK irányelv – Tagálami állampolgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező házastársa – Beutazási és tartózkodási jog – Közrendi okból történő korlátozás – Schengeni Információs Rendszer – Beléptetési tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés)

(2006/C 86/05)

(Az eljárás nyelve: spanyol)

A C-503/03. sz., az Európai Közösségek Bizottsága (meghatalmazottak: C. O'Reilly és L. Escobar Guerrero) kontra **Spanyol Királyság** (meghatalmazott: M. Muñoz Pérez) ügyben, az EK 226. cikk alapján kötelezettségzeges megállapítása iránt 2003. november 27-én benyújtott kereset tárgyában, a Bíróság (nagytanács), tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann (előadó), C. W. A. Timmermans, A. Rosas, J. Malenovský tanácselnökök, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, Juhász E., G. Arestis, A. Borg Barthet és M. Ilešič bírák, főtanácsnok: J. Kokott, hivatalvezető: R. Grass, 2006. január 31-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) A Bíróság megállapítja, hogy a Spanyol Királyság – mivel Hadj-Youcef Farídtól megtagadta a közös határokon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről Schengenben 1985. június 14-én aláírt megállapodás részes államainak területére való beléptetést, valamint Hadj-Youcef Farídtól és Smail Bouchairtól, akik tagálami állampolgárok harmadik ország állampolgárságával rendelkező házastársai, megtagadta az e térségbe való beutazás céljára szolgáló vízum kiadását csupán amiatt, hogy a Schengeni Információs Rendszerben beléptetési tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt álltak, anélkül azonban, hogy előzőleg megvizsgálta volna, hogy e személyek jelenléte olyan valóságos, időszertű és kellően komoly veszélyt jelent-e, amely sérti a társadalom valamely alapvető érdekét – nem teljesítette a külföldiek mozgására és tartózkodására vonatkozó, a közrend, közbiztonság vagy közegészség által indokolt különleges intézkedések összehangolásáról szóló, 1964. február 25-i 64/221/EGK tanácsi irányelv 1–3. cikkéből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság a Spanyol Királyságot kötelezi a költségek viselésére.

⁽¹⁾ HL C 264., 2003.11.1.

⁽¹⁾ HL C 21., 2004.1.24.